

ledino z nova vsak na svojem mestu in gladili jezik ter njegove oblike.

Izobrazil in tehnično dovršil si je tako slovenščino vsak za svoj poklic: duhovniki za bogoslovje, pesniki in leposlovci za pesništvo in leposlovje.

Tako naj ravnaajo tudi drugi stanovi. Kdor se hoče v eni ali drugi stroki znanostij izobraziti in to svoje izobraženje dejansko javno kazati, mora si prisvojiti najprej sredstvo za to, mora se izuriti v jeziku, v katerem hoče v življenji izvrševati ta svoj poklic. S širjenjem svojih znanstvenih pojmov v duhu tega jezika, širil bode tudi jezikovne oblike za to znanstveno stroko in dobil bode za vsako misel tudi primerne izraze.

To pot, katero so hodili drugi stanovi, naj hodijo tudi slovenski pravniki, ako hočejo doseči v slovenskem pravoslovji to, kar so dosegli oni v bogoslovji. Kar je bilo onim moč doseči, to doseči tudi pravnikom ne bode nemogoče, ako se bodo le poprijeli dela z enakim zanimanjem in veseljem za stvar samo.

Dr. K.

Zakonodajstvo.

Kos II. deželnega zakonika za vojvodino kranjsko, leto 1888, izdan in razposlan je bil dne 13. februarja 1888.

S tem je priobčen deželni zakon z dne 26. oktobra 1887. leta o razdelbi skupnih zemljišč in uredbi dotičnih skupnih pravic do njih uživanja in oskrbovanja.

Ta zakon se upira na določila državnega zakona z dne 7. junija 1883. leta d. z. št. 94. in obsega 125 paragrafov v petih oddelkih. Praktično veljavo pa dobi še le tedaj, kadar bodo izdelane izvršilne določbe, ki bodo proglašene potom naredbe. Velevažen je ta zakon gledé razdelitve in urejenja naših „gmajn“, pašnikov i. t. d. O tej važnosti hočemo govoriti drugokrat.

Za danes se omejimo le na to, da opozorimo slovenske juriste na slovenski tekst tega zakona.

Od leta 1883. sem ne prestavlja deželni zbor kranjski več nemških zakonskih načrtov v slovenski jezik, marveč izdeljuje zakone v slovenskem in nemškem jeziku.

Tako postane slovenski tekst avtentični vir za slovensko juridično terminologijo.

Kdor je imel priliko opazovati, s kakim temeljitim jezikoslovnim znanjem in s kako natančnostjo — da ne rečemo pedanterijo — sodelujejo odlični slovenski juristi in jezikoslovci pri sestavi posameznih zakonov v deželnem zboru kranjskem, ta nam bode gotovo pritrdil, če pravimo, da so novejši slovenski zakoni kranjski neka avtoriteta gledé slovenske juridične terminologije, katere dandanes več prezirati ne moremo.

Tudi najnovejši zakon ni izjema v tem oziru. Jezik je gladek in uzoren, brez vseh germanizmov. Praktični jurist nahajal bode v njem marsikateri dober juridični izraz, katerega je dosedaj pogrešal.

Pravosodje.

a) Od prič potrjene okolnosti, katerih stranka ni trdila, ne vplivajo na razsojo.

V negatorni tožbi je zahteval tožnik Egidij G. proti Tomažu in Jeri St. in Jakobu H. :

1. toženci so dolžni priznati, da jim ne gre pravica voziti perilo po parceli šte. 774. kat. občine Stepanavas, posebno tudi ne poleg meje mej to parcelo in travnikom pare. št. 776. — in se morajo vzdržati prisvajanja te pravice ;

2. toženci so dolžni priznati, da je zemljišče vlož. šte. 240., pare. št. 774. kat. občine Stepanavas lastnina tožiteljeva, neobremenjena s služnostjo steze, in da tožencem ne gre pravica, hoditi po zgoraj navedenej progi čez to parcelo ter so dolžni, vzdržati se v bodoče tega pota. Ker so toženci vgovarjali, da jim gre pravica do steze radi priposestvanja, zaslišale so se priče, ki so soglasno potrdile, da je prepirna pot javna, splošna, pristopna vsem ljudem, tako tudi Hrušičanom.